

Anna Vuori

Emme kulje yksin

Emme kulje yksin

Anna Vuori

Emme kulje yksin

© 2020 Anna Vuori

Kansikuva: Marileea Järnefelt

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-1806-3

Sisällys

I Alkulähteellä	11
<i>Torstai, 22. kesäkuuta, 2017</i>	11
<i>Torstai, 19. kesäkuuta, 2014</i>	18
II Herääminen	67
<i>Perjantai, 20. kesäkuuta, 2014</i>	67
IV Koettelu	104
<i>Lauantai, 21. kesäkuuta, 2014</i>	104
<i>Sunnuntai, 22. kesäkuuta, 2014</i>	161
<i>Maanantaina, 16. kesäkuuta, 2014</i>	165
V Epäily ja pelko	170
<i>Tiistai, 24. kesäkuuta, 2014</i>	170
<i>Torstai, 26. kesäkuuta, 2014</i>	174
<i>Lauantai 12. heinäkuuta, 2014</i>	178
VI Emme kulje yksin	185
<i>Maanantai, 21. heinäkuuta, 2014</i>	185
<i>Perjantai, 8. elokuuta, 2014</i>	187
<i>Torstai, 22. kesäkuuta, 2017</i>	191
EPILOGI	197

*I want to heal, I want to feel,
What I thought was never real
I want to let go of the pain I felt so long
I want to heal, I want to feel
Like I'm close to something real
I want to find something I've wanted all along
Somewhere I belong*

- Linkin Park

I Alkulähteellä

Torstai, 22. kesäkuuta, 2017

Kuinka sokeasti silloin kuljinkaan elämässäni suuntaan, jota olin luullut oikeaksi. Ja kuinka eksyksiin olin joutunut. Muistikuvat menneisyydestä palautuvat vahvana mieleeni seistessäni paikassa, josta kolme vuotta sitten muodostui elämäni käännekohta.

Nojaan kuistin ovenpieleen ja silmäilen pihamaata ympärilläni. Tapahtumat siltä viikonlopulta ovat talentuneet muistiini kuin valokuvat kansioon. Olen sellannut ne kuluneiden vuosien aikana läpi yhä uudelleen ja uudelleen yrittäessäni ymmärtää, mitä lopulta tapahtui. Vaikken ehkä koskaan saisi siitä täyttä selvyyttä, tiedän nyt, että kaikki mitä silloin tapahtui, tapahtui minun parhaakseni. Sen ansiosta olin lopulta päässyt irti elämäni rajoittavista uskomuksista ja astunut polulle, jolla kulkiessani voin viimeinkin sanoa olevani onnellinen.

Sivelen auringon lämmittämiä käsivarsiani. Juhannusaaton aatto oli silloin yhtä lämmin ja aurinkoinen kuin tänään. Käänän katseeni ylös taivaalle, missä muutama valkoinen pilvenhattara kelluu kirkkaassa sinessä. Tervapääskysten kimeä huuto kiirii ympäriinsä niiden kiitäessä ristiin rastiin yläpuolellani.

Olemme tulleet Teemun kanssa kesämökillemme tapaamaan kiinteistönvälittäjää. Emme ole kolmen

vuoden jälkeisten tapahtumien jälkeen käyneet mökillä muuta kuin syksyisin haravoimassa ja varmistamassa, että paikat olivat kunnossa ja valmiina vastaanottamaan tulevan talven. Mökin vähäisen käytön vuoksi olin alkanut yhä useammin miettiä sen myymistä. Pohdiskelin myyntiä pitkään, sillä mökki oli useiden vuosikymmenten ajan ollut perheelleni tärkeä ja merkityksellinen. Koska etäisyyden takia sen vuokraaminen tuntui hankalalta, taivuvin viimein myyntipäätökseen. Päätös kirpaisi ja ajatus oli kalvanut minua monta viikkoa, mutta lopulta järkisyyt peittosivat sinnikkäästi pintaan pyrkivän syyllisyyden tunteen.

Myyntipäätöksen jälkeen olin yhteydessä paikalliseen välittäjään, jonka tapaisimme tänään ensimmäistä kertaa. Tapaamisen jälkeen jatkaisimme Teemun kanssa matkaa juhannuksen viettoon ystäviemme mökille Keski-Suomeen.

Vilkaisen kelloani. Kiinteistönvälittäjän saapumiseen on vielä puoli tuntia aikaa. Olen kiertänyt kaikki paikat mökissä ja tontilla ja siistinyt ne esittelyä varten. Teemu istuu sisällä mökissä ja seuraa televisiosta jalkapalloa. Minulla on hyvin aikaa levähtää hetki.

Istahdan alas kuistin ylimmälle portaalille, ja sivelen kädelläni sen rosoista kivipintaa. Lapsena istuin usein näillä portailla ja perkasin mummin apuna omalta tontilta poimimiamme mustikoita.

Mökki oli ollut perheelleni elämän jatkumisen symboli. Vaarini oli rakentanut sen omin käsin sodasta palattuaan. Hirret kaadettiin omalta tontilta,

jota riitti ympärillä viiden hehtaarin verran. Mummi ja vaari ehtivät viettää siellä monta onnellista vuotta yhdessä.

Isovanhempieni kuoltua mökki siirtyi äidilleni. Äitini, joka oli aina rakastanut kukkia, paneutui intohimoisesti puutarhanhoitoon. Ymmärrän nyt, että kukat olivat äidille pakokeino – ehkä ne osaltaan jopa pelastivat sen, sillä aina puutarhasta palattuaan se oli hyvällä tuulella ja hyräili. Joskus se tarjosi meille yllättäen jäätelöt, ja istuimme kaikki kuistin portailla ja ihastelimme äidin kädenjälkeä. Olin aina tyytyväinen nähdessäni äitini hymyilevän, ja toivoin hiljaa mielesäni, että kukat kukoistaisivat ja kannattelisivat sen hyvää tuultaan pitkään.

Nojaan päätäni kuistin seinään ja annan katseeni kiertää pihamaata. Siellä täällä on edelleen nähtävissä äitini tinkimätön kädenjälki. Perennojen kivetyks on jo sammaloitunut, mutta edelleen se näyttää komealta ja ehkä vähän turhankin pröystäilevältä mökkiympäristöön. Perennat on taiten valittu siten, että kukkalais-toa riittää varhaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn.

Äitini kuoltua perimme mökin sisareni Heinin kanssa. Isämme ei ole ollut mukana elämässämme 24 vuoteen. Hän lähti ja jätti äidin täytettyäni vuoden. Minulla ei ole mitään muistikuvia isästä, mutta Heini oli isän lähdön aikaan jo viisivuotias, ja sillä oli hajanaisia muistikuvia elämästä, jossa isä oli mukana.

Minä, joka en muista isää, olen kuitenkin koko ikäni kantanut syyllisyyttä sen lähdöstä. Kuulemiani asioita yhdistelemällä ymmärsin jo varhain, että äiti

oli ollut uupunut minun syntymäni jälkeisinä kuukausina, ja päädyin siksi omassa päässäni käsitykseen, että äidin uupumus ja sitä lopulta seurannut masentuminen olisivat ajaneet isän pois. Muistan jo lapsuudessani olleeni isälle katkera ja vihainen – olihan hän jättänyt meidät juuri silloin, kun me häntä eniten tarvitsimme. Hiukan kasvettuani muistan katselleeni äidin kasaan lysähtänyttä hahmoa iltaisin keittiönpöydän ääressä. Kädet siirtelivät pöydälle kertyneitä laskuja pinosta toiseen ikään kuin ne sillä tavalla olisivat kadonneet. Kurkin varovasti keittiön ovenraosta ja tunsin itseni voimattomaksi ja murheeliseksi.

Itseni syyllistäminen koitui lopulta minun kohtalokseni. Se ajoi minut jatkuvan riittämättömyyden tunteen kierteeseen ja siitä johtuvaan miellyttämisen tarpeeseen. Vielä kotona asuessani tein kaikkeni, että olisin tuottanut äidille yhtä paljon iloa kuin Heini kaikilla edesottamuksillaan. Hain jatkuvasti äidin katseesta hyväksyntää, mitä ilman ei mikään saavutukseni tuntunut miltään. Aloin tahtomattani toistaa samaa kaavaa kaikissa ihmissuhteissani, myös myöhemmin työelämässä.

Eläminen näiden tuntemusten kanssa syöksi minut lopulta lähes neljä vuotta sitten syksyllä työuupumukseen. Romahdin täysin yllättäen ja varoittamatta. Jouduin kahdeksi kuukaudeksi sairauslomalle, jonka yhteydessä työstin tuntemuksiani työterveyspsykologin kanssa. Luotasimme syvälle lapsuuteeni, ja jouduin ensimmäistä kertaa myöntämään, että isän lähtö

oli jättänyt minuun syvät jäljet. Kaiken sen työstämisen jälkeen toivuin takaisin työkykyiseksi, mutta katkeruus isää kohtaan ja syyllisyys sen lähtemisestä jäivät, ja tunsin, kuinka ne jatkuvasti nakersivat niitä pilareita, joiden varaan silloin yritin elämääni rakentaa.

Perittyämme mökin äidiltä, käytimme sitä Heinin kanssa vuoron perään. Vuosien kuluessa meille tuli kuitenkin Teemun kanssa tavaksi vuokrata loma-asunto Espanjasta ja käyntimme mökillä jäivät muutamään viikonloppuun kesän aikana. Sisareni puolestaan alkoi viettää siellä yhä enemmän aikaa miehensä Jussin kanssa, ja vastasi siksi pääosin myös mökin kunnossapidosta ja hankinnoista. Olin tyytyväinen, että sillä riitti innostusta ja kiinnostusta mökistä huolehtimiseen.

Vaikka olin nuorempana kateellinen Heinin positiivisesta ja luottavaisesta elämänasenteesta, osoittautuivat ne piirteet siunaukseksi elämän koettellessa sitä vähän myöhemmin. Heini ja Jussi ehtivät olla naimisissa vain kaksi vuotta, kun Jussi eräällä heidän etelän lomamatkoistaan sairastui verenmyrkytykseen ja kuoli yllättäen vajaan viikon päästä sairastumisestaan. Se oli valtava shokki meille kaikille. Heinillä meni silloin kaikki suunnitelmat uusiksi, ja suurimmasta surusta ja lomaannuksesta toivuttuaan se lopulta päätti jättää elämän kaupungissa ja muuttaa kokonaan mökille. Työmatkat venyivät tunnin mittaisiksi suuntaansa, mutta se ei tuntunut Heiniä vaivaavan.

Muistan silloin hämmästelleneeni päästöstä – mökki kun ei ollut edes täysin talviasuttava – mutta Heini oli päättäväinen. Se rakennutti kellariin wc:n ja suihkun, mutta säilytti mökin muuten samanlaisena kuin se oli ollut isovanhempiemme asuttaessa sitä. Ehdotin Heinille, että se maalaisi seinät ja hankkisi uusia kalusteita, mutta Heini vakuutti olevansa tyytyväinen mökkiin juuri sellaisena kuin se on. Rohkea ja luottavainen asenne kannatteli sitä läpi koko elämän, sen loppuun asti.

Pyyhkäisen silmäkulmaani pyrkivän kyöneleen kämmensyrjääni. Heinin muisteleminen tänä vuospäivänä saa oloni haikeaksi. En enää tunne surua mutta silloin tällöin, kun tunnen itseni epävarmaksi jonkin asian suhteen, kaipaan Heinin optimismia ja kannustavia sanoja.

Käännän kasvoni kohti auringon valoa häivyttääkseni mieleeni tunkevan alakulon. Auringon oranssi valo leikkii suljetuilla silmäluomillani, ja tunnen sen lämmön kihelmöivän poskillani. Kasvojen nostaminen kohti valoa on tuonut minulle lohdutusta näiden viimeisten vuosien aikana. Heiniä ajatellesani päällimmäinen tuntemukseni on kuitenkin syvä kiitollisuus. Tiedän, että ilman sitä en istuisi tänään tässä, ja odottaisi juhannusta ja sen jälkeen alkavaa kesälomaa ja kaikkea sitä, mitä elämällä olisi minulle vielä annettavana.

Juhannuksen miettiminen siirtää ajatukseni taas kolmen vuoden takaisiin päiviin. Avaan silmäni ja käännän katseeni pihatielle. Muistan, kuinka silloin

Henna palaa raskaan vuoden jälkeen suvun kesämökille viettämään juhannusta miehensä ja sisarensa kanssa. Takana on pitkä toipuminen burnoutista. Viikonlopun edetessä Hennan uupumiseen vaikuttaneet lapsuusajan raskaat muistot alkavat avautua kerros kerrokselta. Niitä siivittävät selittämättömät tapahtumat sysäävät Hennan matkalle kohti lopullista eheytymistä. Tällä matkalla Hennan sisaren rooli osoittautuu ennenkokemattomalla tavalla merkitykselliseksi.

Emme kulje yksin johdattaa perimmäisten kysymysten äärelle: miksi olen sellainen kuin olen, miten olen tullut tähän pisteeseen elämässäni ja miten minun olisi jatkettava tästä eteenpäin, jotta voisin saavuttaa rauhan ja kokea olevani onnellinen? Se on kertomus ympärillemme kätkeytyvästä todellisuudesta, joka osoittaa, ettei meidän ole tarkoitus selviytyä yksin omaa elämänpolkua etsiessämme.

9 789528 018063

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi